

NS naujienų biuletenis

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1132

24.11.2024 (135)

A. V. Schaerffenberg

Neišgirsti baltųjų rasės didvyriai

5 dalis

Eoin O'Duffy

Baltojo žmogaus kova už išlikimą Trečiajame reiche buvo didžiausias XX a. pasiekimas. Tačiau mažiau prisimenama ta pati kova Airijoje. Airių tauta, kaip ir visos kitos arijų tautybės žmonės, yra mūsų rasės kraujo broliai ir seserys. Žydai nedaro jokio skirtumo tarp jų ir kitų pasaulio pagonių, o visas tokias potencialias aukas laiko tik daugybe "goyim", žemos paniekos ne žydams terminu, reiškiančiu "kvailus gyvulius". Todėl airiai buvo ne mažiau apsaugoti nuo žydų klastos nei vokiečiai, kurie savo rasių gelbėtoją rado Adolfo Hitlerio asmenyje. Taip ir geriausi Airijos elementai žvelgė į jo ideologiją kaip į kalaviją, kuriuo jų kraštas gali būti išgelbėtas nuo bendros grėsmės,

Eoin O'Duffy

gresiančios visai žmonijai.

Šiuolaikinio gaelų rasinio judėjimo šaknys kilo iš neramumų ir nusivylimo Airijos laisvąją valstybę, pietų Airijos respubliką, kuri buvo sukurta 1920 m. po dalinės pergalės prieš užsienio okupacines pajėgas; šiaurė vis dar liko (ir tebėra) britų rankose. Tačiau atsiradusioje Dublino valstybėje buvo daug korupcijos ir kolektyvinio neatsakingumo, būdingo visoms demokratijoms. Airijos patriotų pasiaukojimas buvo iššvaistytas tarp liberalų ir konservatorių kivirčų ir skiepių, nes jie beviltiškai skendėjo pasaulinės depresijos gniaužtuose. Iš šios demokratinės politinių skandalų ir ekonominių negandų raganos pirmą kartą Airijoje pasklido bjaurus marksizmo kvapas. Buvusi nacionalistinė ir didvyriška Airijos respublikonų armija užsikrėtė šia neteisėta liberaliosios demokratijos atžala, o atvirai bolševikinė Revoliucinė darbininkų partija liūdnojo Dublino gatvėse pakabino savo raudonus skudurus, apipaišytus plaktuku ir serpu.

1916 m. ir 1920 m. sukilimų už Airijos laisvę veteranus mušė komunistų gaujos arba šaukė minios isteriškų marksistų, kurie atvirai laikė mažąją Airiją tik tarpine stotele savo pūvančiai pasaulinei revoliucijai. Tas pats nacionalinio perversmo modelis, kuris vystėsi visose kitose Europos valstybėse, persikėlė į Britų salas ir buvo vykdomas tos pačios tarptautinių žydų minios. Veteranai susivienijo savigynai į Armijos draugų asociaciją. Šiuolaikinis šiuolaikinės Airijos istorikas Costello taip ją apibūdino: *Šioje šalyje kilo spontaniškas judėjimas, kurio tikslas - ginti žmonių teises ir laisves. Šis konkretus judėjimas, nors ir spontaniškas, nebuvo jokių būdu organizuotas, kurstomas ar skatinamas jokios politinės partijos ar politikų. A.C.A. atsirado spontaniškai, nes vyriausybė, kurios pareiga buvo saugoti piliečių teises, aplaidžiai vykdė savo pareigą, nes manė, kad jai naudinga nepastebėti chuliganizmo, kuris vyko visose šalies dalyse."*

Komunistų reakcija buvo smarki, tačiau liberali valdžia, pati apstulbusi dėl kairiųjų viruso, nepasiūlė jokios pagalbos tiems, kurie padarė jų Airijos laisvąją valstybę įmanomą. Taigi desperatiškai nusiteikę A.C.A. nariai pažvelgė į ką tik nugalėjusius Vokietijos šturmuotojus kaip į savigynos pavyzdį, ir 1933 m. balandžio 8 d. Dubline gimė Mėlynųjų marškinėlių judėjimas. Remdamiesi Adolfo Hitlerio Šaulių sąjungos rudais marškiniais pavyzdžiu, airių būriai atstovavo jaunesniems (tiek dvasia, tiek kūnu) ir radikaliausiems A.C.A. elementams. Antikomunistams iš karto buvo atkurta žodžio laisvė, ir vietoj patriotų, tapusių raudonųjų banditų aukomis, marksistai staiga atsidūrė kruvinoje muštynių pusėje. Mėlyna spalva buvo pasirinkta simbolizuoti suvienytą Airiją, kurią simbolizavo visą šalį supantis mėlynas vandenynas.

"Blueshirts" renkasi lyderį

Birželio mėn. mėlynieji marškinėliai vienbalsiai išrinko Eoiną O'Duffy vadovauti jiems. Jis buvo paskutinis sąžiningas žmogus vyriausybėje, o jo atleidimas, kurį įvykdė demokratiniai politikai, nekentę jo dėl to, kad negalėjo jo papirkti, sukėlė skandalą visoje šalyje. Būdamas 41 metų, tvirtas, šviesiaplaukis O'Duffy buvo nacionalinės policijos vadas ir civilinės gvardijos generolas. Kaip teigia Maurice'as Manningas, šiuolaikinis Mėlynųjų marškinių istorikas, *"O'Duffy buvo stiprus ir labai nepriklausomas policijos komisaras. Jis turėjo viešumo talentą ir 1920-aisiais dažnai patekdavo į laikraščių antraštes. Jis buvo labai gerai žinomas visoje šalyje. Jis buvo vienas svarbiausių Nacionalinės lengvosios atletikos ir dviračių sporto asociacijos narių ir vadovavo labai sėkmingai Airijos komandai 1932 m. olimpinėse žaidynėse. Per Nepriklausomybės karą jis buvo sėkmingas ir ryškus vadas, tapęs štabo viršininko pavaduotoju ir artimu generolo Maiklo Kolinso (vadovavusio sukilimui) patikėtiniu. 1922 m. jis buvo paskirtas policijos komisaru, o po 1924 m. maišto kurį laiką ėjo kariuomenės štabo viršininko pareigas. Dėl to jis buvo labai plačiai žinomas ir, atrodo, turėjo didelę nepriklausomą galią."*

Tuo metu, kai buvo paskirtas mėlynaisiais marškinėliais, O'Duffy buvo garsiausia asmenybė Airijoje. "Jis turėjo energingo ir kompetentingo organizatoriaus reputaciją". O'Duffy "blaivus, draugiškas charakteris padarė jį šalyje figūra, konkuruojančia su de Valera". 1933 m. liepos 20 d. Dublino viešbutyje "Hibernian Hotel" vykusiame A.C.A. susirinkime O'Duffy buvo vienbalsiai išrinktas organizacijos vadovu.

O'Duffy iš karto pavertė mėlynuosius marškinėlius savo naujai sukurtos Nacionalinės gvardijos dešiniąja ranka. Jos deklaruojamas tikslas buvo ginti "nacionalinius interesus ir socialinę kultūrą" ir "ištrinti visus klasinius skirtumus". Skatinti Airijos suvienijimą. Pasipriešinti komunizmui ir svetimųjų kontrolei bei įtakai nacionaliniuose reikaluose. Vadovauti Airijos jaunimui konstruktyvios nacionalinės veiklos judėjimui, skatinti ir palaikyti socialinę tvarką. Skatinti koordinuotų nacionalinių darbdavių ir samdomųjų darbuotojų organizacijų kūrimąsi, kurios, padedamos teisminių tribunolų, veiksmingai užkirstų kelią streikams ir lokautams bei vieninai sudarytų pramoninius nesutarimus". Narystė nebeapsiribojo tik veteranais, o buvo atvira "visiems Airijoje gimusiems ar kilusiems piliečiams"; kaip rašė Manningas, "vieninteliai asmenys, kuriems ši nuostata būtų netaikoma, būtų žydai".

O'Duffy pareiškė, kad "Hitleris buvo didžiausias žmogus, kokį Vokietija kada nors turėjo", ir pažadėjo, kad airių mėlynieji marškinėliai, kaip ir fiurerio rudieji marškinėliai, "mūsų rasės dvasia" smogs bendram žydų priešui.

O'Duffy dinamiško vadovavimo ir "mėlynųjų marškinėlių" ideologijos derinys sukėlė visuotinį pripažinimą visoje šalyje. Kaip rašo Manningas. *Šio naujo judėjimo poveikis buvo neatidėliotinas ir dramatiškas. Per kelis mėnesius jis turėjo narių ir padalinių visose valstijos dalyse. Nieko panašaus iki tol nebuvo buvę.* Praėjus vos trims dienoms po O'Duffy paskyrimo, Mėlynųjų marškinėlių narystė šoktelėjo 5 000 naujų šalininkų. Vis dėlto Nacionalinė gvardija paskelbtame straipsnyje, apibūdinančiame jos tikslus, iš visų jėgų stengėsi atkalbėti klubinėtojus ar visus, kurie nebuvo mirtinai rimtai nusiteikę judėjimui: *Nacionalinė gvardija remiasi ne įtikinėjimu, o kova. Ji yra organizuota kovai ir nori narių, kurie nesitrauktų nuo kovos, jei pasirengimo reginys Jails atbaidytų nuo puolimo.* Tačiau tokie raginimai geriausiems ir kiečiausiems airių tautos elementams neliko neišgirsti. *Greta tokio pobūdžio straipsnių, - rašo Manningas, - augo ir plito mėlynų marškinėlių dėvėjimas, ir netrukus jie tapo įprastu reginiu visose šalies dalyse."*

Daugiausia palaikymo sulaukė iš ūkininkų, gamyklų darbininkų, studentų ir, žinoma, veteranų, kurie visi sudarė Airijos tautos žmogiškąją pagrindą. Nacionalinėje gvardijoje neliko nuošalyje ir didieji šalies mąstytojai. Pirmieji jos šalininkai buvo Korko universitetinio koledžo istorijos profesorius Jamesas Hoganas ir Dublino universitetinio koledžo prezidentas profesorius Michaelas Tierney. *Yeatsas (Williamas Butleris Yeatsas, didis ir garsus poetas) - širdyje dešiniųjų pažiūrų žmogus - taip jį (O'Duffy) įsimylėjo, kad parašė žygio dainą mėlyniesiems marškinėliams.* Bjaurėdamiesi įsisenėjusia demokratijos korupcija ir pykdami dėl marksizmo grėsmės, jie taip gausiai stoji į Nacionalinę gvardiją, kad 1933 m. pabaigoje Mėlynųjų marškinėlių buvo 30 000. Iki kitų metų pabaigos O'Duffy turėjo daugiau kaip 120 000 pasekėjų. Airijos dydžio šalyje tai buvo tikras masinis judėjimas.

Žygis į Dubliną

Didžiausia vienkartinė jėgos demonstracija įvyko 1934 m. rugpjūčio 13 d. Iki to laiko daug tūkstančių žmonių jau buvo dalyvavę Nacionalinės gvardijos mitinguose visoje Airijoje. Tačiau į žygį į Dubliną iš visos šalies susirinko ne mažiau kaip 20 000 mėlynakių. Tačiau jų tikslas buvo ne mesti iššūkį valdžiai, o

surengti ceremoniją žuvusiems Nepriklausomybės karo veteranams pagerbti. Eitynės dar tik buvo prasidėjusios, kai jų ilgis jau siekė daugiau nei pusę mylios. *Nenoromis žinodama, kaip Musolinis tapo Il Duče, valdžia įtarė, kad O'Duffy gali pajusti polinkį pasilikti, kai nueis iki vyriausybės pastatų. Atitinkamai ji atgaivino 1931 m. Viešojo saugumo įstatymą. Buvo įsteigtas S skyrius (kulkosvaidžiais ir rankinėmis granatomis ginkluota policija), atgaivintas karinis tribunolas ir uždraustas paradas."*

O'Duffy taikūs ketinimai buvo akivaizdūs, tačiau jo demonstracija tapo pretekstu liberalams ir konservatoriams politikams uždrausti judėjimą. Jis paprasčiausiai pakeitė judėjimo pavadinimą į "Jaunąją Airiją", kuri beveik iš karto buvo uždrausta, bet taip pat greitai vėl atgimė kaip Jaunimo lyga. Galiausiai, po dar vieno establišmento pastangų teismuose išardyti judėjimą, jis atsirado kaip Jungtinė Airijos partija, Fine Gael. Pavadinimas buvo pasirinktas iš termino, kuris atsirado 1923 m. Paryžiuje vykusiame Airijos rasių suvažiavime. Per visus šiuos pavadinimų pasikeitimus, demokratinei valdžiai manevruojant ir siekiant kriminalizuoti O'Duffy pasekėjus, išliko visa Mėlynųjų marškinėlių organizacija. De Valera Airijos senate, Dail, paskelbė: *Mes neleisime žmonėms paraduoti su uniformomis. Tai yra galutinai aišku. Kai tai pasiekia tokį etapą, mes manome, kad tai pasiekė pavojingą stadiją, ir vyriausybės pareiga yra įsikišti. Vyriausybė panaudos visas jai prieinamas pajėgas, kad užkirstų tam kelią. "*

O'Duffy pareiškimas buvo griežtas atsakas: *Mes esame teisinė institucija. Mūsų apranga yra teisėta. Beveik neįtikėtina, kad vyriausybė gali būti tokia apakinta neapykantos savo politiniams oponentams, kad uždraustų organizaciją, kurios kiekviena veikla gali būti išsamiai ištirta ir kurios visi tikslai yra sąžiningi ir geri, nors leidžia Dubline toliau veikti dviem komunistų būstinėms ir visoje šalyje vykdyti įvairiausių komunistų veiklą. Mėlynuosiuose marškinėliuose nėra nieko neteisėto, ir joks draudimas ar potvarkis negali uždrausti juos dėvėti!"*

Nepaisant veidmainiškų vyriausybės bandymų uždrausti "Fine Gael", ji beveik per naktį išaugo ir tapo antra pagal dydį politinė organizacija Airijoje. Akivaizdžios ir isteriškos sistemos pastangos kriminalizuoti vienintelį Airijai viltį teikusį judėjimą sukėlė sąmoningą liaudies jausmų pokytį. Net ir tie sąžiningi žmonės, kurie ne visiškai pritarė "mėlynųjų marškinėlių" idealams, buvo pasibaisėję savaime suprantama de Valeros tironija. Manningas rašo: *Iš tiesų šios partijos susikūrimas - ir, be abejo, jos formavimosi būdas - daug lėmė vyriausybės sprendimas uždrausti Nacionalinę gvardiją. Ėmė atrodyti, kad vyriausybė, nusprendusi uždrausti Mėlynuosius marškinėlius, smarkiai suklydo, nes, užuot susilpninusi O'Duffy, dabar jis*

tapo vieningos opozicinės partijos vadovu, o užuot sutriuškinusi jo judėjimą, dabar jis įgijo naujas ir sustiprėjusias pozicijas kaip daug didesnės organizacijos dalis."

Kol "Fine Gael" kandidatai buvo teisėtai renkami į Dail, liberalių ir konservatyvių pažiūrų politikai pamiršo "esminius nesutarimus" su komunistų banditais, kad suvienytų jėgas kovai su "mėlynaisiais marškinėliais". Policija be jokios provokacijos įsiveržė į Jungtinės Airijos partijos būstinės pastatą Dubline ir jį uždarė kaip tik tuo metu, kai Fine Gael narys buvo pagrobtas iš namų ir mirtinai sumuštas I.R.A. raudonųjų. Hugh O'Reilly, pirmasis "mėlynųjų marškinėlių" kankinys, mirė per 18-ąsias Musolinio žygio į Romą metines, spalio 29-ąją. Kitą vasarą Spolicininkai pradėjo šaudyti į neginkluotus Mėlynuosius marškinėlius ir nužudė 18-metį bendražygį. Manningas rašo: *Specialiosios policijos veiksmus šaudant į minią vėliau griežtai pasmerkė Aukštojo teismo teisėjas Hanna, pavadinęs juos šios garbingos institucijos (Pilietinės gvardijos) išsišokimu." Šaudymas Korke sukėlė didžiulį mėlynųjų marškinėlių pasipiktinimą visoje šalyje. Žuvusiojo jaunystė, dramatiškas viso incidento pobūdis ir perdėtas bei savavališkas policijos reagavimo būdas - visa tai sukėlė naują mėlynųjų marškinėlių pyktį. Miestas ir O'Duffy kapo kalba turėjo visus emocinio šauksmo, raginančio mėlynuosius marškinėlius sustiprinti savo pasipriešinimą, elementus."*

Per nepaprastai įnirtingą mūšį, kilusį per U.I.P. mitingą Tralee, sprogo bombos, liepsnojo automobiliai, o pats O'Duffy buvo bjauriai sužeistas plaktuku mosuojančio raudonojo. Tačiau mėlynieji marškinėliai davė kur kas daugiau, nei gavo, nes jie pradėjo mušti marksistus I.R.A. viduje ir išorėje, siekdami pelnyto išnykimo. Apie didėjančią Fine Gael populiarumą tarp airių masių parodė nacionaliniai rinkimai, kai jau pirmosiose senato rinkimuose ji užėmė antrąją vietą. Visus 1935 m., nepaisydami visko, ką sistema ir komunistai galėjo į juos mesti, mėlynieji marškinėliai žygiavo nuo sėkmės prie sėkmės, kol jų pažanga ėmė traukti dėmesį už Airijos krantų. Rugpjūčio 19 d. O'Duffy aplankė Norvegijos fašizmo lyderis Terje Ballsrudas, o gruodžio 15 d. Mėlynųjų marškinėlių pareigūnai atstovavo Airijai Tarptautiniame fašistų kongrese Montrė, Šveicarijoje, kartu su bendražygiais iš Italijos, Prancūzijos, Ispanijos, Portugalijos, Austrijos, Belgijos, Olandijos, Danijos, Norvegijos, Lietuvos, Graikijos, Rumunijos ir Šveicarijos. Manningas rašo, kad O'Duffy "savo išrinkimą į Tarptautinio fašistų kongreso Darbo komitetą laikė didele garbe".

Mėlynieji marškinėliai uždrausti

Didėjant prestižui tiek namuose, tiek užsienyje, atrodė, kad O'Duffy ir jo pasekėjų legionai pasieks aukščiausią valdžią Airijoje. Tačiau per mitingą po atviru dangumi Vestporte mėlynųjų marškinėlių judėjimas netikėtai baigėsi. Kaip pasakoja Manningas, *dvigubas policijos kordonas apsupo peroną, o prie policijos kareivinių stovėjo du sunkvežimiai su karine technika. Kitos policijos grupės atstūmė visus, kurie vilkėjo mėlynus marškinėlius. Nesant O'Duffy, pagrindinis kalbėtojas buvo Fitzgeraldenney, ir jis artėjo prie platformos daugiau kaip 60 (mėlynais marškinėliais vilkinčių) raitelių procesijos priekyje. Susirinkimas prasidėjo ir maždaug po pusvalandžio O'Duffy pasišalino į minios pakraščius, kur jį iš karto apsupo policija. Vėliau kilo grumtynės, po kurių jį išgelbėjo grupė jo šalininkų ir nunešė ant pečių ant pakylos, kur jis pradėjo kalbėti. Jis dar nebuvo baigęs pirmojo sakinio, kai jį suėmė policijos inspektorius, kuris užlipo ant platformos paskui jį. Apsuptas gausių policijos pajėgų, O'Duffy buvo nugabentas į policijos kareivines ir apgyvendintas griežtai saugomas. Tuo tarpu susirinkimas tęsėsi visiškoje sumaištyje. Ant perono pasipylė butelių ir akmenų lietus, o likusių kalbėtojų buvo negirdėti. Dar nesibaigus susirinkimui, du žymūs O'Duffy šalininkai buvo suimti už tai, kad vilkėjo mėlynus marškinėlius, ir uždaryti į areštinę kartu su savo lyderiu."*

Vestporto policijos riaušės buvo žodžio laisvės nužudymas Airijoje. De Valera kriminalizavo Fine Gael. Vien buvimas mėlynaisiais marškinėliais prieštaravo įstatymams, o kiekvienas, kuris bet kokia forma bandė išreikšti mėlynųjų marškinėlių nuomonę, buvo suimamas. Tokia sunki negailestinga tironijos ranka sulaukė tūkstančius U.I.P. pareigūnų ir rėmėjų, net su organizacija nesusijusių simpatikų. Kaltinimai šiems šalininkams taip pat nebuvo menki. Komendantas Nedas Kroninas (Ned Cronin), antrasis O'Duffy vadas, buvo apkaltintas maištu. Po kelių mėnesių kalinimo jis buvo pripažintas nekaltu, tačiau vėl apkaltintas, šį kartą "naryste neteisėtoje organizacijoje". Teisėjas informavo teisną, kad jei Kroninas viešai pasmerks "Mėlynuosius marškinėlius", visi kaltinimai jam bus panaikinti. Komendantas nė akimirkos nesuabejojęs pasirinko įkalinimą. O'Duffy buvo laikomas pagal daugybę absurdiškų kaltinimų, iš kurių nė vieno negalėjo prikišti net kerštingiausi prokurorai. Tačiau išėjęs į laisvę jis sužinojo, kad Jungtinei Airijos partijai faktiškai buvo nukirsta galva, jos lyderiai tebebuvo kalėjime, o jų teisinis statusas sumažintas iki "nusikalstamos organizacijos narių", už ryšį su kuria grėsė įkalinimas. Demokratija prisidengusi tironija visiškai atsiskleidė, tačiau judėjimas negalėjo išsilaikyti kaip viešas reiškinys, o jo šalininkai atsisakė sekti tikraisiais I.R.A. nusikaltėliais ir tapti pagrindiniais teroristais.

"Vykome į Ispaniją"

Mėlynųjų marškinėlių istorija galėjo baigtis Vestporto areštais, tačiau 1936 m. liepą generolo Francisco Franco atstovas Dubline slapta susitiko su O'Duffy. Franco norėjo sužinoti, ar Fine Gael lyderis norėtų suburti bendražygių kontingentą kovai su komunistais Ispanijos pilietiniame kare. O'Duffy pasinaudojo šia galimybe. Nepakludamas vyriausybei, jis viešai kreipėsi paramos ir įkūrė Airijos savanorių brigadą. *Atsakymas*, - sakė jis, - *buvo toks greitas, toks dosnus ir spontaniškas, kad galiu tai laikyti įgaliojimu toliau organizuoti brigadą*. Per savaitę jis turėjo 5 000 vyrų. Kitą savaitę prisijungė dar tūkstantis. Vis dėlto demokratija nesiryžo kištis, nes katalikiškoje Airijoje viešoji nuomonė taip stipriai palaikė nacionalistų reikalą Ispanijoje, kad net labiausiai prieš mėlynuosius marškinėlius nusiteikęs politikas bijojo viešai kritikuoti O'Duffo pastangas.

Todėl rugsėjo 21 d. jis išplaukė į Ispaniją ir netrukus atvyko susitikti su vyriausiuoju nacionalistų pajėgų vadu generolu Mola ir pačiu Franco, kuris kartu su airių lyderiu asmeniškai matė, kaip buvo išlaisvintas Alcazaras - didvyriška tvirtovė, taip ilgai atlaikiusi respublikonų apgultį. Taip įkvėptas O'Duffy grįžo į Airiją, gavęs asmeninį Franco patikinimą, kad jam bus suteiktas mokymas, atsargos, uniformos, ginklai ir laivas, kuriuo jo mėlynieji marškinėliai bus nugabenti į Ispanijos mūšio laukus. Tuo tarpu Dublino vyriausybė priėmė "Užsieniečių verbavimo aktą", kuriuo Airijos savanorių brigada buvo uždrausta. Neapsikentęs O'Duffy tęsė darbą pagal planą, tačiau patyrė papildomų sunkumų dirbdamas slapta. Demokratinė valdžia, kai tik galėjo, sabotavo jo pastangas, bet sušvelnino jo veiksmus, kai sužinojo, kad Airijos komunistai verbuojami prisijungti prie Ispanijos respublikonų; jei leido savo mylimiems marksistams vykti į Ispaniją, o neleido vykti ir mėlyniesiems marškinėliams, jie turėjo pasirodyti esantys dideli veidmainiai. Kaip sakė vienas rūgščių vynuogių vyriausybės politikas: *Vargu ar vyriausybė prieš generolą O'Duffy ir jo linksmuosius pasitelks Užsienio kariuomenės verbavimo įstatymą, nes jie tikriausiai supranta, kad Ispanija yra tinkamiausia vieta mūsų airiškajam Don Kichotui. Ispanijos pilietinis karas bent jau būtų pasitarnavęs tam tikram naudingam tikslui, jei būtų leidęs atsikratyti kai kurių mūsų abiejų atmainų laukinių vyrų.*"

Dėl to, kad kartais buvo apsunkintas valdžios institucijų kišimosi, O'Duffy pavyko sėkmingai perkelti tik 700 iš daugiau kaip 6 000 vyrų, kurie pateikė prašymus įstoti į I.V.B. Vos po mėnesio apmokymų Ispanijos kariuomenėje jie buvo išsiųsti į

Ciempozuelos frontą, kur kelis mėnesius dalyvavo įnirtingame tranšėjiniame kare, veikiami tiek priešo ugnies, tiek atšiaurių žiemos sąlygų. Tačiau kovo 13 d. savanoriai "peržengė viršūnę" ir pradėjo puolimą, kuris privertė marksistus suklusti. Tačiau I.V.B. aukos taip pat buvo didelės. Ispanijos kampanija buvo paskutinis mėlynakių "ura". Būdami uždrausti savo šalyje, jie atliko atsisveikinimo šūvį senajam priešui ir pašventino Pirėnų pusiasalio žemę airių pasiaukojimo krauju. Kaip rašė O'Duffy, *mūsų mažas dalinys Ispanijos pilietiniame kare nevaicino labai svarbaus vaidmens, nes negalėjo, tačiau mes užtikrinome, kad mūsų šaliai būtų atstovaujama kovoje su pasauliniu komunizmu. Mus kritikavo, šaipėsi, šmeižė, bet tiesa, meilė ir teisingumas nugalės, o laikas pateisins mūsų motyvus. Mes nesiekiame pagyrų. Mes atlikome savo pareigą. Mes išvykome į Ispaniją!*"

Paskutiniai mėlynieji marškinėliai

Kai brigada grįžo namo, iki Antrojo pasaulinio karo buvo likę vos keli mėnesiai, o Airijai laikantis oficialaus neutralumo, mėlynuosius marškinėlius slopinti buvo dar lengviau ir veiksmingiau. Dabar bet koks judėjimo vardu atliekamas darbas turėjo būti slaptas. 1939 m. vasario 3 d. su O'Duffy susisiekė vokiečių agentas Oscaras Pfausas, kuris karo su sena Airijos priešininke Didžiąja Britanija atveju norėjo užmegzti ryšį su Trečiajam reichui simpatizuojančiais airių veikėjais. O'Duffy tapo tarpininku tarp Pfauso ir kelių I.R.A. likusių uždarų nacionalistų. Šios derybos buvo tokios slaptos, kad beveik nieko neišliko apie jų sėkmę ar nesėkmę. Tačiau 1944 m., kai Atlanto viduryje britų karinės jūrų pajėgos nuskandino U-boat, išryškėjo keista karo laikų Vokietijos ir Airijos santykių užuomina. Tarp plūduriuojančių nuolaužų buvo I.R.A. karininko kūnas.

Tais pačiais metais O'Duffy sveikata pašlijo ir, visą gyvenimą aktyviai tarnavęs savo rasei, lapkričio 30 d. jis mirė. Jam buvo 52 metai. Nors Mėlynieji marškinėliai kaip organizacija nebeegzistavo beveik devynerius metus, jo mirtis buvo baisus sukrėtimas Airijos žmonėms. Liaudies jausmai buvo tokie platūs ir stiprūs, kad vyriausybė jautė spaudimą suteikti jam paskutinę garbę - valstybines laidotuves. Taigi, vykstant rasistiniam savižudiškam karui, kurio tikslas buvo "išgelbėti pasaulį nuo fašizmo", tūkstančiai žmonių praėjo pro Mėlynųjų marškinėlių lyderio kūną, ištiesę dešines rankas Hitlerio saljutui, taip atiduodami paskutinę pagarbą Eoinui O'Duffy. Airiška laidotuvių ironija padarė įspūdį seniesiems mirusio generolo bendražygiams, kad ideologija, už kurią jie kovojo trečiajame dešimtmetyje, yra nenumaldomai stipri.

Mėlynųjų marškinėlių siekta nacionalinė vienybė ir socialinė harmonija Airijai buvo neleidžiama visus dešimtmečius po jų žlugimo. Pastaruosius 50 metų Airijos žmonės matė, kaip nesutarimai tarp šiaurės ir pietų tapo vis didesne žaizda jų šalyje. Kraujo jūra ir toliau trykšta virš šalies nuo siaubo, kuriuo tapo Belfastas. Baimė ir gilus priešiškus - tai mėlynųjų marškinėlių išvymo palikimas. I.R.A. teroristai ir toliau žudo ir luošina, o liberaliai konservatyvūs politikai vis dar kalba ir kalba. Tuo tarpu neįkainojama baltųjų tauta beviltiškai nerimauja dėl savo vaikų ateities.

Nors "Mėlynųjų marškinėlių" jau seniai nebėra, jie joku būdu nėra pamiršti. Jų kraujas ir energija paveikė Airijos kraštovaizdį, o taip pat ir airių rasinę sąmonę. O'Duffy ir jo legionai yra ne tik tautos istorijos dalis; jie priklauso didesniai tarptautinio baltojo žmogaus atgimimo judėjimo, kurį pradėjo Adolfas Hitleris ir kuris tęsiasi iki šios valandos, paveikslui. Tačiau artėja laikas, kai jų vėliavą iš praeities dulkių vėl pakels naujos rankos. Tada Airija po ilgų mirties metų vėl gyvens. Istorijos vaiduokliai atgims iš naujo, o Mėlynųjų marškinėlių dainos.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN DEUTSCHEN ARBEITERPARTEI AUSLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
Heft 1005 April 2022

Der Kampf geht weiter !

Seitung Jahre nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 ist die nationalsozialistische Bewegung stärker als je zuvor in der Nachkriegszeit. Und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene! Ideologien von Neuenstern, Völkern, Vorfahren und Vorfahren haben nicht nur gewonnen, das Ganze der gesamten Welt unsere heldenhaften Führer Adolf Hitler zu vereinen.

Alle Nationalsozialisten und sonstige arbeitsfähige Völker- und Bauernbewegungen sollen Schrittmacher im Kampf um die Erhaltung unserer weißen Völker sein. Der Siegung ist eine weitere gewonnen, aber die Größe des heutigen Völkern ist heute auch viel größer als in der Vergangenheit.

Der vorwiegend gegen die Juden, die Völkern – gegen alle weißen Völker (?) – zu kämpfen, seine Völkern und Erbschaften, Überlebenden und Auswanderer.

Ob "Völkern" oder "Völkern", ob im Weltkrieg oder im Neuenstern, ob in Propaganda und Völkern oder auf einem Schlachtfeld, unsere Art, heute Nationalsozialisten zu sein, ist Pflicht!

Hail Hitler!
Gottfried Lueck

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

NS naujienų biuletenis
www.nsdapao.org
#1005 19.06.2022 (193)
NSDAP/AO: PO Box 6414 - Lincoln NE 68506 - USA

Priekinė ataskaita
Interviu su Molly
Trečioji dalis

NSDAP: Dabartiniai jūsų projektai aktyvūs ir susiję su filosofija ir menu.

Apibūdinkite savo požiūrį į tokių temų poveikį politikai.

Molly: Daugiasia demesio skiriu Adolfui Hitleriui ir "Žmonijos armijai" (www.mourningthefascist.com/truth.htm). Dabar jau turis 21 puslapį, o dar tiek daug turis padaryti. Antrojo pasaulinio karo studijos yra absoliutus informacijos laukas. Ieškai informacijos apie vieną dalyką, o randi dar du dalykus, kuriuos reikia iširti. Jautiesi tarsi archeologas, atkasinantis palaidotą praeitį. Prasit, kurios Jie neoretų tikėti į dešimties žmonių. Už informacijos ir nuotraukų atpažinti vėl galime padėkoti internetui. Metams bėgant iš įvairių žemės kampelių į paviršių iškilo itin retų daiktų. Dažnai atrodo, kad tai

the NEW ORDER
Number 179 (193) Founded 1973 April 26, 2022 (126)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countermen and racial kinemen fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture distortion, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or on a battlefield of a different kind, every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottfried Lueck

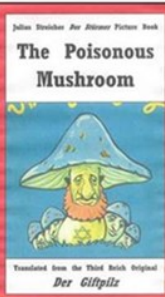

TROTZ VERBOT-NICHT TOT!

NSDAP/AO yra didžiausias pasaulyje
Nacionalsocialistinės propagandos tiekėjas!
Spausdinti ir internetiniai periodiniai leidiniai daugeliu kalbų
Šimtai knygų daugeliu kalbų
Šimtai svetainių daugeliu kalbų

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

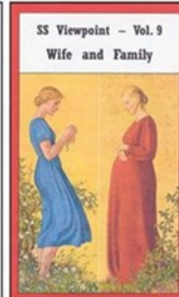
SS Defender
against Bolshevism
by Reichsführer SS Heinrich Himmler
FOR DANMARK! MOD BOLCHEVISMEN!

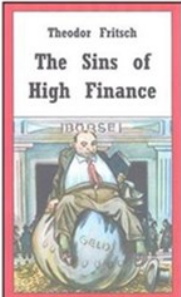
Translated from the SS Original

Julius Streicher der Stürmer Picture Book
The Poisonous Mushroom

Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

Reinhold Beckmann
Hitler in Italy

English / German Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of High Finance

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im Bild

English - German / Deutsch - English

NSDAP/AO
Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to find out how YOU can help!